

TÁVOLI HÍREK

ADVENTISTA MISSZIÓ

fiatalok és felnőttek részére

2017/I. • **NEGYEDÉV** • TRANSZ-EURÓPAI DIVÍZÍO (TED)

TARTALOM

ÍRORSZÁG

- 5 Aranyszívű emberek / január 7
- 8 Tatjana története / január 14 T
- 11 A példa ereje / január 21

LENGYELORSZÁG

- 14 Séta a parkban / január 28 T
- 17 Új világ / február 4
- 20 Vak reménység / február 11

NORVÉGIA

- 23 Egy lelkipásztor aggodásai / február 18 T
- 25 Ateistából adventista / február 25
- 28 Megkínózták, mégis hű maradt / március 4 T

HORVÁTORSZÁG

- 31 Istenre van szükségük / március 11 T
- 34 Istent az első helyre / március 18 T
- 38 A 13. szombati program / március 25
- 41 További terveink
- 42 Adatforrások

T = A tizenévesek számára is érdekes történetek

Elisabeth és Marche két profi zenész, akit a zene iránti szeretetük hozott össze. De az isteni szeretet volt az, amely továbbszötte és egyesítette a szívüket.

I. negyedév

KORÁBBI ADOMÁNYAITOK EREDMÉNYE

2013 folyamán, a tizenharmadik szombati missziós adományaitokból felújították a Newbold kollégium női hálótermeit; evangéliumi kiképzőközpont épült Athénben (Görögország) és Macedóniában; megszervezték a 3D-s bibliai kiállításokat, valamint a „játékos” gyülekezeteket – divízió szerte. Köszönjük, hogy nagylelkűen támogatjátok a Transz-Európai Divízió misszióját.

KEDVES SZOMBATISKOLAI VEZETŐ

Ebben a negyedévben a Transz-Európai Divíziót mutatjuk be nektek. Ehhez a divízióhoz a következő országok tartoznak: Albánia, Bosznia és Hercegovina, Horvátország, Dánia, Észtország, Finnország, Görögország, Grönland, Magyarország, Izland, Írország, Lettország, Litvánia, Montenegró, Hollandia, Norvégia, Lengyelország, Szerbia, Szlovénia, Svédország, Macedónia, Egyesült Királyság (Anglia), Dél-Ciprus és Åland (ejtsd: [ólánd]) szigetek.

Ebben a divízióban 204.8 millió ember él. Az adventista egyháznak itt 85 289 tagja van, ami azt jelenti, hogy minden 2400 lakosra jut 1 adventista hívő.

Habár az európai államok a világias gondolkodású emberekről ismertek, mégis találtok majd ebben a negyedévben csodálatos tapasztalatokat arról, hogyan munkálkodott Isten még a legvilágiasabbnak tűnő környezetben is. Ebben a negyedévben, a tizenharmadik szombati adományok támogatásával felépül az annyira szükséges imaház Dublinban (Írország); újjáépítik a nemzetközi ifjúsági evangéliumi központot Oslóban (Norvégia); Hope Channel (ReményTV) TV stú-

diót létesítünk Varsóban (Lengyelország); új, kollégiumi hálósobákat biztosítunk a fiúk számára a maruševeci adventista középiskolában (Horvátország), ahol a legtöbb diák nem adventista otthonból jön.

A szombatiskolai osztályotokkal együtt meghallgathatók a missziós történeteinket, az énekeket és még más adatokat is találhattok a TED-ről az Adventista Misszió DVD-jén. De a DVD-n levő anyagot le is tölthetitek, itt: www.adventistmission.org/dvd.

Már a Facebook-on is követhettek minket: www.facebook.com/missionquarterlies/.

Végül még csak egy értesítés: ezzel a negyedévi hírekkel el is búcsúzik tőletek, mint szerkesztő, mert most a Generál Konferenciának egy másik osztályánál fogok szolgálni. De a Missziót mindig szeretni fogom, és üdvözlöm a Hírek közlésének minden új útját-módját. Tudom, hogy el lesztek ragadtatva az új szerkesztőtől, mivel ő nagyon sokféle járt már és különböző történeteket hoz nekünk a világ minden tájáról.

Még egyszer megköszönjük, hogy odaadással támogatjátok a Keresztény Adventista Egyház misszióját, gondoskodva a körülöttetek élő emberekről, bátorítva őket, hogy tartsanak ki Jézus mellett, és köszönjük még egyszer, hogy adományaitokkal és áldozataitokkal részt vesztek az egyház missziójában.

Még más adatok és információk: a Távoli hírek végén találtok néhány weboldalt, amelyen még más adatokat és a Távoli hírek előadásához szükséges, kiegészítő anyagokat is megtaláljátok.

Szívből kívánom nektek, Istennek gazdag áldását.

A szerkesztő: Gina Valen

ADAKOZÁS LEHETŐSÉGEK

Ebben a negyedévben, a tizenharmadik szombati adakozások támogatásával:

- imaház épül az írországi Dublinban.
- új, kollégiumi hálósobák készülnek a fiúk számára a maruševeci adventista középiskolában (Horvátország).
- újjáépítik a nemzetközi ifjúsági evangéliumi központot Oslóban (Norvégia).
- felépítik és felszerelik a varsói „Remény TV” stúdióját.

1. szombat / január 7.

ARANYSZÍVŰ EMBEREK

Írország

Tilda

Ebben a történetben Tilda elmeséli nekünk, hogyan válaszolt Isten az édesanyja imáira és segített neki, hogy az örömmel eljusson más emberekhez.

Habár az édesanyám bibliamunkás volt, a szüleim elváltak. Amikor nagykorú lettem, elhagytam az otthonomat és minden férfivel voltam, aki csak egy kis figyelmet szentelt rám. Egyik kapcsolatból a másikba mentem, és alkoholista lettem, mert aztán már egy napot se tudtam eltölteni szeszital nélkül. Ennek ellenére egészségügyi nővérként dolgoztam. Édesanyám több mint egy évtizedig imádkozott értem.

Harminc éves koromban súlyos autóbalesetet szenvedtem, és felismertem Istent az életemben.

Mivel szeretek olvasni (és mivel csak korlátozottan tudtam járni, édesanyám elárasztott Ellen White könyvekkel), egyszer megakadt a szemem az otthoni könyvespolcon levő könyvek egyikén. Az volt a címe, hogy „Az angyalokról szóló igazság”: „Nem tudjuk mit hoz a holnap, se az óra, se az előttünk álló perc. Ezért nem kell elkezdenünk a napot anélkül, hogy át ne adtuk volna magunkat a mennyei Atyánknak. Az Ő angyalai a rendelkezésünkre állnak, segítenek és oltalmaznak; ők fognak vigyázni ránk. S akkor, ha valamiféle veszély közelegne, akkor ők a jobb kezünk felől lesznek” (14. oldal).

Egyik este, az ágyamon ülve, nagyon nyugtalan voltam. Részben szerettem volna elhagyni az ivást, másrészt tudtam, hogy nem lesz rá erőm. Egyszerre, mintha megtaláltam volna a megoldást. Felkeltem, fogtam az alkoholos üveget és a tartalmát kiöntöttem a mosogatóba. Másnap szakítottam emberekkel, akik folyamatosan az ivásra ösztönöztek, és rossz hatással voltak rám, majd átköltöztem egy másik városba, és elkezdtem járni az imaházba. De nemsokára visszatértem az itálhoz, Isten azonban egyre jobban vonzott. Eldöntöttem, hogy

valóban felhagyok az ivással és így szóltam a lelkipásztorhoz: „Ha most nem hagyom abba, akkor soha nem fogom”.

Kivettem egy egyhetes kis szünetet a munkahelyemen, és elmentem, hogy leszámoljak az alkohollal. Az első három nap, minden órában térdre ereszkedtem, és imádkoztam, segítséget és oltalmat kérve Istentől. Csonthéjas gyümölcsökkel táplálkoztam, meg magokkal, más gyümölcsökkel, gyümölcslevekkkel és vízzel. A szervezetem kezdet kitisztulni az alkoholtól.

Abban az időben, egy evangélista az Egyesült Államokból Írország jött prédikálni. Eljártam az előadásaira és végül megkeresztelkedtem.

Egyre inkább nőtt az érdeklődésem az egészségügyi előadások iránt, ezért csatlakoztam a Cuisle egészségügyi hatásközponthoz, amelyet a Keresztény Adventista Egyház alapított Dublin város déli részében. (A Cuisle egészségügyi hatásközpontról és munkájáról még több információt találtok a: www.cuislecentre.ie.) Keddenként és csütörtökönként voluntörként dolgoztam náluk.

Egyszer, amikor éppen megérkeztem, megláttam egy kerékpáros embert, aki éppen a központ előtt igyekezett átkelni az úton. Az elhanyagolt haja és külsője felkeltette a figyelmemet.

„Jó napot, tudok valahogy segíteni?”, köszöntem rá az emberre.

„Hát, nem tudom!”

„Szeretné-e, hogy megmérjem a vérnyomását, vagy a vércukor szintjét”, kérdeztem.

„Valami ennivalója nincs véletlenül?”

Mivel otthon csomagoltam magamnak egy kis uzsonnát, hogy kibírjam estig, kivettem a táskámból a szendvicset és átnyújtottam neki.

Volt valami vonzó ebben az emberben. Leültünk, és miközben evett, beszélgettünk. Annyira hálás volt, és kedves. Elvezettem az imaházba, találtunk neki a szamaritánus osztályban megfelelő öltözetet, s közben arra vágytam, hogy minél jobban megismerhessem.

A következő hat hónapban eljárta a központunkban és egyre inkább megnyitotta a szívét. Megtudtam, hogy homoszexuális erőszak áldozata volt a katolikus egyházban, amikor kisgyerekként egy ilyen bentlakásos iskolában élt, mivel nem voltak szülei. Egy alkalommal

elkísértem őt az otthonáig. Amikor beléptem a nappaliba, meglepődtem, hogy minden mennyre tiszta, ízlésesen berendezett, sok-sok Jézus-képpel a falon. Elmondta, hogy imában gyakran beszél Istennel. És akkor megtudtam, mi történt azon a napon, amikor először találkoztunk a hatásközpont előtt.

„Kérékpározás közben, az imaház előtt elhaladva, egy hang azt mondta nekem, hogy lassítsak le és várjam meg, hogy valaki megszólítson.” És én voltam az, aki megszólítottam őt.

Közben kifejezte a vágyát, hogy szeretne leszokni a dohányzásról. Így a központban csatlakozott a dohányzásról való leszoktatással foglalkozó csoporthoz.

Most, hogy visszanézek ezekre az eseményekre, látom, hogy Isten egyszerűen bearanyozza az emberek szívét. Szeretem a hittestvéreimet, mert tudom, hogy nincs fontosabb dolog ennél a közösségnél.

Sokan belefáradnak a mindennapi élet gondjaiba, harcába, amelyet egyedül vívnak, de akkor Isten olyan emberekkel hozza össze őket, akik gondoskodnak róluk, és felkínálják nekik a reményt és egy jobb életszemléletet.

Érdekességek

- Írország egy kígyók nélküli szigetállam. Sőt, vakond, menyét, görény meg őz sincs.
- Az írek ősi nyelve a gael (gall). Ma már csak 380.000 ember beszél ezen a nyelven.
- Sok ír vezetéknev a „Mac” vagy az „O” betűvel kezdődik, ami gael (gall) nyelven azt jelenti: valakinek a fia, vagy valakinek az unokája.

TATJANA TÖRTÉNETE

Írország

Tatjana

Tatjana Moldáviában született, de 19 éves korában Írországba költözött, és akkor éppen szülés előtt állt. Elmesélte nekünk az élettörténetét.

Pravoszláv családban nőttem fel. A szüleimmel gyakran jártam a templomba, és Istennel kapcsolatos dolgokra tanítottak. Tudtam, hogy ha őszinte szívvel imádkozom, Ő biztos meghallgat.

Kiskoromban kaptam valakitől egy könyvet, amelyben a szombatról volt szó, a szüleim azonban úgy vélték, hogy ezeket a nem pravoszláv könyveket nem is kellene olvasnom, ezért betűzelték.

Én azonban éreztem, hogy Isten vonz engem, szerettem volna elolvasni a Bibliát, miközben igyekeztem minél jobban megismerkedni vele.

Már nagyon fiatalon férjhez mentem, és a férjemmel azt terveztük, hogy kiköltözünk Írországba. Nem is gondoltam, hogy ez milyen nehéz utazás lesz. Először Csehországba mentünk, majd onnan Franciaországba, ahol 6 hónapig maradtunk, s közben várandós lettem.

Nehéz volt az utcán élni, maradékokkal táplálkozni, kóborolni, kéregetni és menhelyeken aludni.

S akkor egyik este beloptuk magunkat egy vonatba, amely Angliába ment, de csakhamar kidobtak bennünket, mert nem volt jegyünk. Aznap éjjel egy vasút menti táborhelyen aludtunk. Hajnal előtt ismét felopakodtunk, ez alkalommal egy tehervonatra, és olívaolajos hordók között rejtőzködtünk el. Néhány órán át csendben meglapultunk.

Amikor észrevettük, hogy már Angliában vagyunk, előbújtunk az olajos hordók közül. Csak útlevel volt náluk, és egy kevés pénz.

Doverben, elvezettek minket a Vörös-keresztbe, ahol ételt és ruhát kaptunk.

Még aznap jegyet váltottunk a Skócia felé tartó autóbuszra, onnan meg aztán Észak-Írországba. Mivel Skócia és Észak-Írország is Nagy-Britanniához tartozik, útközben nem volt útlevel-ellenőrzés.

Átjutni az Ír Köztársaságba egy újabb problémát jelentett. A határ közelében bementünk a kukoricaföldekre és egész éjszaka barangoltunk, mire hajnaltájban átjutottunk az Ír Köztársaságba.

Az első helységben felültünk a fővárosba, Dublinba tartó vonatra, ahol aztán bejelentkeztünk a hatóságnál és kérvényeztük a menekültstátuszt. Nemsokára elküldtek minket Limerick városba, ahol egy héttel később megszületett az első gyermekünk: Krisztián.

Másfél évig maradtunk Limerickben, míg vártuk az ír állampolgárságot. Ez alatt az idő alatt, találkoztunk néhány emberrel, akitől elkaptuk a barátaik címét, akik jó és megbízható emberek Dublinban.

Miután megkaptuk az ír útlevelet, a szociális segélyből vettünk repülőjegyeket és első ízben ültünk repülőre, hogy egy rövid látogatást tegyünk Moldáviában.

S mert ez volt az első repülőutam, félelmemben egész idő alatt imádkoztam és sírtam, megígérve Istennek, hogy elolvasom az egész Bibliát, csak őrizzen meg minket az utunkon.

Amint megérkeztünk Moldáviába, vettem egy Bibliát és néhány vallásos szentképet, meg moldáviai jellegzetes ételt, amely már nagyon hiányzott.

Néhány napos moldáviai tartózkodás után visszatértünk Dublinba. Felhívtam a barátoktól kapott telefonszámot és meghívtam a házaspárt, látogasson el szerény kis otthonunkba.

A látogatásuk előtti este fogtam a Bibliámat és elkezdtem olvasni. Így imádkoztam Istenhez: „Istenem, ez az első alkalom, hogy megnyitom ezt a könyvet, kérlek, mutasd meg az igazságodat és utasítsál, hogy mit tegyek.”

Másnap este megérkeztek a vendégeink, felszolgáltam egy kis vacsorát, moldovai bort, különféle szalámikat és egyéb ételeket, amelyeket elkészítettem.

Amikor a vendégek asztalhoz ültek, bocsánatot kértek, amiért ők nem fogyasztanak alkoholt.

Meglepődve állapítottam meg magamban, hogy ez a pár korábban valószínűleg valamilyen furcsa vallási szektához tartozott.

Rákérdeztem, hogy miért is nem fogyasztanak szeszesitalt. Azt válaszolták, hogy azért, mert a Biblia szerint a bor és más szeszesitalok károsak.

„Megmutatnák, kérem, hogy hol lehet ezt elolvasni?” – kérdeztem.

„Természetesen”, válaszolták mindketten, majdnem egyszerre, majd megmutatták az ígehelyeket.

Észrevettem, hogy a vendégeink csak salátákat esznek, megkérdeztem, hogy miért nem fogyasztanak mellé húst is? Azt válaszolták, hogy a Biblia szerint sertéshúst se kellene fogyasztani, mert nem egészséges. Természetesen ezt az állításukat is alátámasztották különböző ígehelyekkel.

„Önök melyik egyháznak a tagjai?” - kérdeztem.

„A keresztyén Adventista Egyházhoz tartozunk.

„Erről az egyházzól még soha nem hallottam”, válaszoltam. A vendégeink elmagyarázták nekünk, hogy ők szombatonként tartják az istentiszteleteiket. Amikor rákérdeztem, hogy miért szombaton, ismét csak a Biblia alapján válaszoltak.

„És elmehetek önökhöz szombaton az istentiszteletre?” - érdeklődtem, és azt is azonnal elmondtam, hogy megígértem Istennek, olvasni fogom a Bibliát és elmegyek oda, ahova küld.

Azon a szombaton első ízben jártam az adventista egyházban. Az ott eltöltött szombatnapot követően soha többé nem mentem el a pravoszláv templomba. Megtaláltam az igazságot. Hálás vagyok Istennek, hogy elvezetett az egyházába.

Tatjana, a férje és a gyerekeik ma rendszeresen eljárnak az egyik dublini iskola bérbevett termében megszervezett istentiszteletekre. Örülnek, hogy nemsokára lesz saját imaházuk, ahol összegyűlhetnek.

Köszönjük, hogy támogatjátok az Adventista Missziót a tizenharmadik szombati adományaitokkal.

Missziós adatok

- A Review & Herald adventista folyóirat, az 1861-es számában, megjelentetett egy írországi levelet, amely elmondja, hogy öt ember kezdett szombatot ünnepelni, az amerikai rokonoktól kapott könyvek olvasásának eredményeként.
- A Keresztyén Adventista Egyház Misszióját 1902-ben szervezték meg először az Ír Köztársaságban és Észak-Írországban.
- Az Írországi Misszióhoz 10 gyülekezet és 783 hívő tartozik.

A PÉLDA EREJE

Írország

Elizabeth és Marche

„A kilenc kislány közül én voltam a legidősebb és én mentem a legkorábban férjhez”, meséli Elizabeth. „Amikor elváltam, a szüleimnél kegyvesztetté váltam. Édesapám nem tudta, hogy az akkori férjem bántalmazott és vert. Az apámnak, a gondolat, hogy én elvált vagyok, nagyon szívfájdító volt, ezért úgy bántak velem, mint valami hitehagyóval.”

„1980-ban a helyi zenekar, amelyben fuvoláztam, USA-turnéra ment. Autóbusszal megtettünk több mint 32.000 km-t, útközben ír népzenei koncerteket tartottunk, 71 nap alatt 63-t. Ezen a turnén ismerkedtem meg Marcheval, a zenekar új hegedűsével.”

„Amikor visszatértünk Írországba, eldöntöttük, hogy együtt fogunk élni, és már a következő évben megszületett a gyermekünk. Ez egy varázslatos időszak volt a számomra, mert megszöktem a boldogtalan gyermekkortól, szülőktől, boldogtalan házasságtól, és egy csodálatos kapcsolatban éltem Marcheval.”

Azonban, amikor Elizabeth meglátogatta a szüleit és a húgait, minden alkalommal kisírt szemmel tért vissza. Marche azon tűnődött, milyen céljuk van ezeknek a látogatásoknak, amikor minden ilyen látogatás fájdalmat okoz a feleségének. Elizabeth úgy érezte, elutasították a szülők, a társadalom és a katolikus egyház.

„Ha ilyen hatással van a vallás a szülőkre, hogy azok ellenségeivé válnak saját gyermekeiknek, akkor én ebből a vallásból nem kérek”, mondogatta Elizabeth.

Megfogadta, hogy semmilyen szervezett valláshoz nem fog csatlakozni.

Másfelől nem tudta nem észrevenni, hogy Marche szülei egészen másként viselkednek, mint az ő szülei. Habár akkoriban Marche nem volt buzgó adventista hívő, a szülei mégse kritizálták, se őt, se Elizabethet, hanem mindig támogatták őket és nagy megértéssel vol-

tak irántuk. Akkoriban Marche édesapja vezetőségi tag volt a romániai egyházunknál, s őt küldték minden felé, hogy segítsen megoldani a gondokat, mivel nagyon diplomatikus tudott lenni.

„Marche szülei néha eljöttek megnézni minket és a gyerekeket”, meséli Elizabeth. „Nyugodtan beszélgettek velünk és a gyerekekkel az ő munkahelyi tevékenységeikről. Marche édesapja néha elővette a Bibliát, hogy a gyerekeknek vagy nekünk, felolvasson belőle valamilyen történetet vagy igehelyet. Tudtam arról, hogy a katolikusok, a vasárnapi istentisztelet után, délután elmennek bevásárolni vagy meccset néznek, esetleg sörözni mennek; Marche szülei azonban mindig kellemes beszélgetésekkel töltötték a szombatdélután, a család vagy a barátaik körében – ritmusosan, a hat munkanap után mindig jött egy munkaszüneti pihenőnap.”

Akkortájt Marche valahogy jobban elgondolkodott a szombaton. Tudta, hogy a zenekarban nem mondhatja, hogy most én nem jövök próbára vagy koncertre. S ekkor súlyos balesetet szenvedett a motorjával.

„Hegedűvel a hátamon vezettem a motorkerékpárt, amikor egy autó hátulról nagy erővel belém futott, mivel nem állt meg a jelzőlámpánál, s így én több métert előre repültem. Nagy, erős motort vezettem, s részben ez volt a szerencsém. A repülés után pedig a hátamra estem, s a hegedű pajzsként szolgált és megmentette az életem. A hegedű áldozatul esett, Isten azonban ezzel mentette meg az életemet”, mesélte Marche.

„Elizabethnek aznap mögöttem kellett volna ülnie a motoron, de megérkezett az egyik húga látogatóba, ezért úgy döntött, hogy később majd a városi busszal fog eljönni a próbára.” Marchet zúzódásokkal, bordatöréssel és más sérülésekkel szállították a kórházba, és az a veszély fenyegetett, hogy elveszti a lábát.

„Ez az esemény eléggé kijózanítóan hatott rám, mert odaveszhettem volna, vagy egy életre nyomorék maradhattam volna, mozdulatlan, mint egy növény”, mondja Marche.

2007-ben Marche szövetséget kötött Istennel. Elizabeth tudta, hogy ha valaha ismét a vallás felé fordul, akkor az Marche szülei válása lesz. Elizabeth életében a dolgok, mint a kirakós kocka a helyük-

re illeszkedtek. A katolikus egyház negatív hatása és a ráerőltetett bűntudat kezdett elkopni az életéből.

2014. folyamán, Mark Finley és dr. Hasel evangéliumi sorozatott tartott Írországbán a csodálatos kinyilatkoztatások és a bibliai régészeti témájára. Marche meghívta Elizabethet, hogy csatlakozzon hozzá az előadásokon.

„Gyorsan rájöttem, hogy ezek nagyon értékes előadások. Minden este lelkesen végighallgattam őket. Csodálkoztam, hogy mennyi új információ van, amelyről még sosem hallottam. Egyre többet akartam tudni, ezért 2016. februárjában eldöntöttem, hogy megkeresztelkedek, és életemet teljességgel Isten kezébe teszem.

Már értem, hogy a megtérésem egy hosszas folyamat volt”, mondja Elizabeth. „A saját életemek az, amellyel valakire a legjobban hatással tudtok lenni, Marche szülei a bizonyíték rá.”

Érdekességek

- Írországbán a lakosság 90%-a római katolikusnak vallja magát, de alig 30%-a jár rendszeresen a templomba.
- Az állatkínzás megelőzésére irányuló Királyi Egyesületet (RSPCA) 1824-ben alapította Richard Martin, ír politikus, az állatvédelem egyik, első szószólójaként.
- A világ leghosszabb helységnevét egy írországi falu viseli. Úgy hívják, hogy – Muchanagherdauhaulia.

SÉTA A PARKBAN

Lengyelország

Dorota

Dorota kiskora óta szerette volna hallani Isten hangját. Ez nem nevezhető egy mindennapos váagnak, főleg nem a kelet-európai Lengyelországban. Habár még csak öt éves volt, amikor a nagyapjával eljárt a katolikus templomba, mégis nagyon jól emlékszik rá. Az egyik vasárnapi mise után Dorota így szólt a nagyapjához: „Nagyapa. Én nagyon szomorú vagyok. Ebben a templomban nem hallom Isten hangját”.

A nagyapa elvezette őt egy közeli, csodálatos parkba és így szólt a kislányhoz: „Itt megnyithatod a szívedet és az elmédet, itt nyíltan és őszintén beszélhetsz Istennel, hallani fogja.”

„Nagyon boldog voltam, emlékszik vissza Dorota, megtanultam, hogyan kell a természetben meghallani Isten hangját”. Amikor a nagyapa meghalt, Dorota nem tudta feltalálni magát a közösségben. „Az emberek nem igazán értették, milyen kapcsolatot tartok Istennel.”

Egészségügyi gondok

Még évek elteltével is, Dorota érezte Isten közelségét, és naponta imádkozott Istenhez. Idővel férjhez ment, és született egy fia és egy lánya. Dorota egészségi állapota azonban egyre rosszabb volt. Kitarótan imádkozott, de nem volt megkönnyebbülés a láthatáron.

„Az emberek többször mondták nekem: Sokat imádkozol. De ha valóban létezne Isten, akkor Ő nem engedné meg, hogy ennyit szenvedj. Én azonban továbbra is kitartóan imádkoztam, remélve, hogy segít nekem átjutni a bajokon. Soha nem hagyott magamra. Mindig is éreztem a jelenlétét.”

Dorota elhatározta, hogy átmegy Észak-Írországba, ahol – állítólag – tudnak segíteni rajta. Belfastban megállapították, hogy nem létezik a betegség, amelyet korábban találtak, és amelyet 17 éven át gyógyítottak nála. Nemsokára Dorota sokkal jobban érezte magát,

és úgy döntött, hogy átköltözik egy másik városba, Cardiffba, amely Belfasttól több száz kilométerre, délre fekszik.

A parkban

Dorota nagy sétákat tett a szép cardiffi parkban, amelyekre a már felnőtt lányát is meghívta. Egyszer, ők ketten a parkban sétálva lengyel nyelven beszélgettek, amikor meghallották, hogy egy asszony szintén lengyelül beszélget valakivel a mobiltelefonján. Mindhárman megálltak és egymásra mosolyogtak. Mily kicsi a világ, gondolták.

Bemutakoztak egymásnak és elmondták, hogy mi hozta őket Észak-Írországba. Beszélgetés közben a vallásra is kitértek, és Barbara (a mobiltelefonos asszony) elkezdett beszélni nekik a vallásáról.

Elmondta, hogy adventista hívő, és meghívta Dorotát és a lányát a közös bibliatanulmányozásokra. Dorota nagyon megörült ennek a javaslatnak. A Biblia tanulmányozása mellett, Barbara később még a ReményTV lengyel nyelvű adásaival is megismertette őket.

Sok, jó érzés

Dorota nagyon boldog volt, és azonnal elkezdett járni a Keresztény Adventista Egyházba. „Mindig is arra vágytam, hogy megkeresztelkedhessek, és Barbara révén megtudtam, hogy ezt felnőttként is megtehetem (kisbabaként meg volt keresztelve).”

Dorota gyorsan eltervezte a keresztséget, ellenben azt szeretete volna, ha a hazájában keresztelik meg.

Útban hazafelé csak azt sajnálta nagyon, hogy az – immár – felnőtt gyermekei nem utazhattak el vele a keresztségre. „Imádkoztam, hogy a gyermekeim valahogy részt vehessenek a keresztségi ünnepségen, és valóban rész is vettek. A lengyel ReményTV csatornának köszönhetően, amely élőben közvetítette a keresztségi szertartást az Interneten, a rokonaim és a barátaim közül ezt sokan végignézhettek. Mindenkit lelkesített a program, amit láttak és hallottak. Tele volt sok jó érzéssel.”

Elég egy óra hossza

Amikor visszatért Észak-Írországba, Dorota úgy vélte, hogy egy órányi istentisztelet az nem sok. Ezért istentisztelet után mindig

meghívja magához a barátait, és otthon együtt nézik a Remény TV csatornán a szombatiskolát.

A lengyelországi barátairól sem feledkezik meg, mindegyiküket biztatja, hogy nézzék a Remény TV-t, majd Skyp-on keresztül meg tárgyalják a műsorba bemutatott ötleteket.

„Hálás vagyok Istennek, hogy a betegségem folytán elvezetett engem Írországba”, vélekedik Dorota. „Megismertem Istent, és egy jó ember által a Keresztény Adventista Egyházat is. Most, amikor viszszagondolok, már értem, hogy néha miért nem illetem be az emberek közé. Most szinte otthon érzem magam.”

Nagy terv

Dorota nagyon örül annak, hogy a tizenharmadik szombati adományok egy részéből felépíthetik a lengyelországi Remény TV stúdióját. Jelenleg a stúdió személyzete egy szűk, kis helyen dolgozik a varsói egyházunió épületében.

Ez egy nagy terv, de a stúdióra nagyon szükségünk van. A stúdió munkatársai fantasztikus munkát végeznek, és a szakszerűbb műsorok elkészítése érdekében valóban szükségük van egy terjedelmesebb helyre és jobb felszerelésre.

Időközben, a lengyel nyelvű Remény csatorna folytatja az internetes programok közlését. „Boldog vagyok, hogy a saját anyanyelvemen nézhetem a szombatiskolát és más műsorokat. Sok lengyel ajkú személy számára, aki külföldön él, ez valóban nagy lelki támogatás.”

„A lányom és én most reméljük, hogy részt vehetünk a Lengyel egyházunió által szervezett tábori gyűlésen. A jegyek nagyon drágák, s még nem vagyok biztos abban, hogy el tudunk menni. Ha mégsem tudnánk, akkor itt van a Remény TV!”

ÚJ VILÁG

Lengyelország

Agnieszka

Nowa Huta tökéletes szocialista mintaváros volt – a Kelet-Európában terjeszkedő kommunista társadalom része. A várost a szovjetek építették újjá, mivel a második világháborúban tönkrement. Nowa Huta jelentése „Új kohó” és közvetlenül Krakkó mellett található.

Szem előtt tartva az ateista kommunista ideológiát, ebben a városban sohasem terveztek templomot építeni. Bárhogy volt is, a nép vágyakozott a vallás valamilyen formája után, ezért a templomépítési kérvényeikkel évtizedeken keresztül bombázták a kommunista vezetőséget.

Végül is, 1967-ben sikerült kiharcolni az engedélyt, de a kommunista kormány nem akarta támogatni őket felszereléssel vagy építőanyaggal – ezért az építkezés nagy kihívást jelentett, mivel a kormány volt a kizárólagos szállítója valamennyi árunak és szolgáltatásnak. Ennek ellenére, a népnek saját kezűleg sikerül felépítenie a római katolikus templomot, amelyet ma „az Úr bárkája” néven ismernek.

Elérni az embereket

A 80-as évek végén, a Keresztény Adventista Egyház megkapta az engedélyt a Nowa Huta-i működéséhez; a kommunizmus lengyelországi bukása után, 1989-ben, a vallási tevékenységek tovább szaporodtak.

1992-ben, Agnieszka, egy huszonéves fiatalasszony, a városi villamoson észrevett egy reklámplakátot, amely meghívta az embereket a vegetáriánus táplálkozásra, az egészséges életmódról és a lelki témákról szóló előadásokra. Mivel sohasem szerette túlságosan a húst, Agnieszka eldöntötte, hogy el fog járni ezekre az előadásokra. Még ugyanebben az évben hivatalosan is megszervezték a Keresztény Adventista Egyház gyülekezetét Nowa Huta helységben. Bár szívesen

hallgatta a vegetáriánus táplálkozásról és az egészséges életmódról szóló előadásokat, a bibliai témák nem igazán érdekelték.

Egyetlen cél

„Itt csak egyetlen cél miatt vagyok, ne tegyetek hát hozzá semmit, jó?” - gondolkodott. „A bibliai előadások nem érdekelnek, egyébként is csak propaganda az egész!”

De azért eljárt az adventista egyház által szervezett előadásokra, és a szíve hamarosan a bibliai témák iránt is felmelegedett.

„Az előadásokon megtudtam, hogy Jézus értem halt meg, s ez a felismerés nagyon szíven talált. Megtanultam, hogy a Biblia a mindennapi életünkhöz szükséges könyv, és sok olyan dologról szól, amely a javunkat szolgálja.”

Az előadássorozat végén Agnieszka eldöntötte, hogy megkeresztelkedik. Habár a szülei katolikus hívők voltak, mégis pozitívan reagáltak a lányuk döntésére, hogy megkeresztelkedjen a Keresztény Adventista Egyházban.

Rendszeres néző

Agnieszka ma a Dél-Lengyelországi Egyházterület irodájában dolgozik, és szombatiskolai tanító a krakkói központi adventista gyülekezetben.

„A szombatiskolára való felkészülesemnél gyakran felhasználom a Missziós internetes magazinban található rövid klipeket, amelyekben az emberek személyes tapasztalataikat beszélnek el nekünk.” Emellett Agnieszka rendszeresen nézi a Remény TV adásait. Lelkesíti a tudat, hogy a Remény TV-csatorna is részesülni fog a tizenharmadik szombati adományokból.

„Valóban hálás vagyok ezért az alkalomért; ez azt jelenti, hogy több lengyel nyelvű adást szerkeszthetünk majd, és nem csupán a külföldi programokat fogjuk lefordítani. Agnieszka belátja, hogy a Remény TV egy fantasztikus eszköz, amely segítségével meghívhatjuk az embereket a helyi gyülekezetekben megtartandó előadásokra, koncertekre.

Médiabővítés

A média terjeszkedésére Lengyelországban a nyolcvanas években került sor, amikor az egyház aláírta a megegyezést a hatóságokkal és jogot nyert a saját rádióműsor sugárzásához. „Mi készítettük ugyan saját, lengyel nyelvű programokat, de ezeket a lisszaboni (Portugália) Adventista Világrádió sugározta az éterbe”, mondja Jan Kot, a lengyel Remény TV-csatornának az programigazgatója.

Akkoriban mindent a hatóságokon keresztül kellett csinálni, és mindent cenzúráztak, mielőtt leközzöltek az Adventista Világrádióon. Amennyiben a cenzúrázó hatósági szervek jóváhagyták, beengedhettük a műsort az éterbe.

„Ma másként működnek a dolgok. Vallásszabadság van, ezért újabb lehetőségek után kutatunk, amelyek segítségével elérhetjük az embereket.

„Egy időszakban a privát televíziókat vettük igénybe, de azok drágák, ezért csak megszabott idős műsoraink voltak; manapság azonban, amikor az Internet majdnem mindenki számára elérhető, pénzügyileg is sokkal könnyebben feltaláljuk magunkat.”

Amikor megjelent a Youtube-on, a Reménység hangja és a Remény TV saját videoklipeket kezdtek közzélni. Ma már az internetes élőadások segítségével sok minden könnyebb és hozzáférhetőbb.

„Ma 100 és 150 órányi premier programunk van évente, a Youtubon pedig egy milliónál több a nézettség”, mondja Jan. „A Facebook-ot is használjuk; a segítségével tájékoztatjuk az embereket tevékenységeinkről. Havonta legalább 50 országból látogatják a Facebook oldalunkat, mivel sok lengyel a világ különféle országaiban él.”

A ReményTV műsorainak szaporításához több helyre van szükségük, mert jelenleg a varsói egyházunió épületében vannak elhelyezve, egy kis helyiségben. Ők már felkészültek az előttük álló, új kihívásokra, de jó felszerelésre és egy igazi stúdióra van szükségük. Köszönjük, hogy nagylelkűen támogatjátok ezeket a fontos projekteket.

VAK REMÉNYSÉG

Lengyelország

Marian

Marian nem egy vakon született gyermek; a szülei egy éves korában azt vették észre, hogy a fiuk elvesztette a látását. Mivel ők egy kis faluban éltek Lengyelország központi részében, a tevékenységeik folytán nem tudtak róla gondoskodni, ezért elvitték őt a nagyanához.

„A legjobb dolgokat, amelyek történtek velem, a nagyanémnak köszönhetem, mert ő tanított meg engem arra, hogy becsüljem Isten Szavát, és Isten parancsolataira is megtanított.”

Kilenc éves korában beíratták a Laskiban levő, vakok számára szolgáló, bentlakásos iskolába, amely Varsó közelében található. Az iskola biztosítja a jó oktatást a vakok és látássérült gyermekek számára, és felkészíti őket a látók világában való életre.

Az első komolyabb bibliai élmény

Miután befejezte az általános iskolát, Marian beiratkozott a Laski-i középiskolába (amelyet a katolikus egyház tartott fent). Valahogy éppen ebben az időben szerezte Marian az első komolyabb élményét a Szentírással.

Marian észrevette, hogy a Tízparancsolat ebben az iskolában kicsit különbözik attól, mint amelyre a nagyanja tanította. A második parancsolat nem szerepelt benne, a tizedik parancsolatot meg két részre osztották. Elgondolkodott a dolgokon, de senkinek semmit nem mondott, egészen addig, amíg el nem olvasta a következő igehelyeket: „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltsen. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik. Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek

országában a legkisebb lészen; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lészen” (Mát 5,17-19).

„Miért van két féle Tízparancsolatunk?” – kérdezte egyszer Marian a hittantanárát. „És honnan ez a különbség közöttük?”

„Azért mert Isten felhatalmazta a római katolikus egyházat, hogy megváltoztassa a Tízparancsolatot”, válaszolta a hittantanár.

E rövid eszmecsere után Marian többé nem járt be a hittanórákra.

Ismerkedés a protestantizmussal

Miután Marian befejezte a középiskolát, néhány évre rá megismerkedett egy nagyon kedves és aranyos fiatalasszonnyal, Anával, majd feleségül vette. Habár Lengyelországban a katolikus vallás dominál, Ana mégis érdeklődve fordult a protestantizmus felé.

Ana egyszer meglátott a földön egy levelezőlapot, és megállapította, hogy egy bibliai tanfolyamra invitál. Miután befejezte a BLI első tanfolyamát, Ana diplomát kapott, amelyet személyesen az adventista lelkipásztor hozott el neki, majd meghívta őt, hogy látogasson el az adventista gyülekezetbe a következő szombati istentiszteletre.

Elfogadta a hívást, részt vett az istentiszteleten, majd otthon a férjének is elmondta, hogy mit talált. Beszélt Mariannak mindarról, amit látott és átélt, majd őt is meghívta az imaházba a következő szombatra, hogy személyesen is győződjön meg arról, hogy ebben az egyházban valóban úgy tanítanak-e a Szentírásból, ahogy írva van, vagy nem.

Mivel a gyermekeik még kicsik voltak, Ana felajánlotta, hogy ő otthon marad velük, míg Marian a gyülekezetben lesz. Marian számára nem jelentett gondot egyedül közlekedni a városban, mivel már rég megtanult önállóan járni, a fehér botjával.

Szenzáció

A gyülekezetben Marian igazi szenzációt váltott ki – egy vak ember, aki egyedül érkezett. Érdekes volt neki, ahogyan megközelítették a hívők, mert nem tudták, hogyan is forduljanak hozzá, hová ültessék le, mert talán nem tudja, hogyan kell tájékozódnia a gyülekezetben.

Figyelmesen hallgatta a szombatiskolát, és tetszett neki az, amit hallott. Az istentisztelet után néhány hívő ebédre is meghívta. Ami-

kor aznap estefelé hazaért, Ana már alig várta, hogy meghallja tőle, hogy tetszett-e neki a gyülekezetben.

„Amennyire észrevettem, a gyülekezetben valóban Isten Szavát tanulmányozzák, és úgy vélem, hogy továbbra is ide kellene jár-nunk.” Egy idő múlva Ana és Marian megkeresztelkedett.

Fontos eszköz

Néhány év óta Marian gyülekezeti vén és szombatiskolai vezető-ként szolgál. A szolgálatát nagyon komolyan veszi, és minden isten-tiszteletre komolyan készül. A felkészülésben a Remény TV-csatorna is sokat segít neki.

Felhasználva a rendelkezésére álló technológiai eszközöket, Mari-an könnyedén közlekedik az Interneten.

„Szombatiskolai vezetőként mindig felhasználom a vezetőknek szánt online segédanyagot, és amikor találok valami megfelelőt, azt felhasználom a szombatiskolában.”

Marian minden héten hallgatja a Remény TV-t meg a szombatis-kolát, és így készül fel a szolgálatra. Ez az interaktív bibliatanulmány angol, de lefordították lengyel nyelvre, és az Internet segítségével közzétették a YouTube-on.

„Hiszek a Remény TV-ben, mert tudom, hogy minél több féle módon el tudjuk érni az embereket, annál jobb”, vélekedik Marian. Küldök linkeket a barátaimnak érdekes programokkal, a szombatis-koláról szóló összes információval, mintegy 40 internetes címre.

Sok embernek szüksége van valakire, aki segít neki meglátni Jé-zust. A Remény-csatorna szeretné kibővíteni a munkáját, mert most csak angol nyelvű szövegeket fordítanak és közölnek. A Remény csa-torna munkatársai komolyan kérik Isten segítségét, mert jelenleg egy szűk, kis helyen dolgoznak. Valódi TV-stúdióra van szükségük, reflektorokkal, jó kamerákkal, hogy korszerű műsorokat sugározhas-sanak, helyi szükségletek szerinti tartalommal, az Isten Igéjét éhező sok embernek.

Köszönjük, hogy ti lesztek az imaválasz, amikor átadjátok a tizen-harmadik szombati adományaitokat.

EGY LELKIPÁSZTOR AGGÓDÁSAI

Norvégia

Reidar Olsen

Az oslói városháza terme, ahol minden évben kiosztják a Nóbeldíjat, olyan közel van az Európa legöregebb adventista imaházához, a Bétel gyülekezethez, hogy akár gyalog is könnyedén el lehet oda sétálni.

„Az adventista mű Norvégiában egy – korábban Amerikában élő – dán férfi munkájával kezdődött”, meséli Reidar Olsen, a Bétel gyülekezet jelenlegi pásztora.

„John Gottlieb Matteson, az USA-ban lett adventista hívő, majd visszatért Norvégiába, illetve később Dániába. Néhány évet Oslóban töltött, és az imaházat is megszervezte.

A telket ő maga vette meg – imaház és szanatórium számára. Ellen White látomást kapott a helyről, és arra ösztönözte Johnt, hogy vásárolja meg ezt a földet.“

Pastor Olsen hangsúlyozza, hogy Ellen White járt ebben a gyülekezetben, és prédikált ezen a szószéken, amelyet még ma is használnak. A gyülekezetet különben 1879-ben alapították meg, és egy ideig adventista nyomda is működött itt (a Kurbadet), meg iskola is volt ezen a helyen. A nyomda 1879-ben kezdett dolgozni, az egészségügyi gyógy-központ pedig 1898-ban, amikor a Battle Crick-i szanatórium két diplomása megnyitotta.

A Kurbadet már nem létezik; de a szanatórium még meg van. A kiadómunkát most Hønefossban, az Oslótól 65 kilométerre, Északra levő városkába folytatják.

Elérni a társadalmi közösségeket

A nyomtatott média mellett az oslói Bétel gyülekezet a környezetére még a rádióműsorokkal és az egészséges táplálkozásról szóló szemináriumokkal, valamint a főzőtanfolyamokkal igyekszik hatással lenni.

Pastor Olsen a „Kanal 7 Oslo” (FM 107,7) rádióállomás igazgatójaként is szolgál. A rádiót Oslóban és a környékén lehet hallani, és naponta úgy 2.000 ember hallgatja az adást. Különböző műsoraink vannak - szombatiskola, bibliatanulmányozás, keresztény zene, emberek tanúvallomásai, stb.. Olsen testvér minden pénteken meghívja a hallgatókat a szombat délelőtti istentiszteletre. Néhányan válaszoltak a hívásra, és azóta is rendszeresen járnak az adventista imaházba.

Lin Helen Stolen, táplálkozási szakember vezeti a táplálkozással kapcsolatos szemináriumokat és a főzőtanfolyamokat.

„A gyülekezeti biztosság ülésén felötlött bennünk, hogy amikor az emberek eljönnek hozzánk, érezniük kell, hogy szívesen látjuk őket”, mondja Lin testvérnő. Ezért öt célt tűztünk ki magunknak a jövőkép megvalósítás érdekében. Az egészséges táplálkozással kapcsolatos szemináriumok meg a főzőtanfolyamok csak egy részét képezik a célkitűzéseinknek.

A szemináriumot bejelentettük a Facebook-on és meghívókat osztogattunk az egészségügyi központunkban. Hogy egy-egy szeminárium eredményes volt, azt abból látjuk, hogy a barátaink utána a saját barátaikat is magukkal hozzák.

„A szemináriumokon minden korosztály képviselteti magát, fiatalok és öregek, és különböző etnikai csoportokhoz tartozó emberek, így a főzőtanfolyamok nagyon változatosak.

Nagyobb helyiségre van szükségünk

A Bétel gyülekezet élő és tevékeny. Ide nem csak a norvégok járnak, hanem sok kelet-európai, latin-amerikai, afrikai és ázsiai bevándorló is, akiket a gyülekezet egy nagy családba összegyűjtött.

A gyülekezetnek jelenleg több helyre van szüksége, ezért most a régi pincehelyiséget tervezik újjáépíteni. Ezt a pincehelyiséget valamikor a nyomda használta. Ma már javításra és felújításra szorul.

„Amikor Úrvacsoránk van, nincs elég helyünk az alázatosság szolgálatához. Emellett konyhára is szükségünk van, valamint egy nagyobb és több kisebb helyiségre a közös tevékenységekhez, imaórákhoz, ifjúsági tevékenységekhez, a kiscsoportok tevékenységeihez, szemináriumokhoz”, véli Olson pásztor.

A tizenharmadik szombati adományaink egy részével mi is támogathatjuk őket abban, hogy felújítsák a pincerészt és átalakítsák egy többcélú központtá, amely majd megfelel az oslói ifjúság és a nemzetközi gyülekezet egyre növekvő igényeinek.

„Örülünk, hogy a világegyház a tizenharmadik szombati adományokkal támogatni fogja a gyülekezetünk projektjeit. Annak ellenére, hogy egy fejlett gazdaságú országban élünk, van sok egyetemi hallgatónk, akik igazán nem sok pénzeszközzel rendelkeznek, és sok a bevándorló meg az idős, akik nem tudnak jelentős mértékben adakozni.”

Köszönjük a tizenharmadik szombati nagylelkű támogatásaitokat.

Érdekességek

- Norvégia egy skandináv ország, hegyekkel, gleccserekkel és fjordokkal.
- Norvégiát tartják a modern síelés születési helyének.
- Norvégia egyes részein, az északi sarkkör felett, nyáron a nap soha nem nyugszik le.

8. szombat / február 26

ATEISTÁBÓL ADVENTISTA

Norvégia

Torgeir

„Istennek biztosan jó humorérzéke van”, mondja Torgeir. „A feleségem, Kajetana, aki özvegyként jött ki az előző házasságából, néhány évig azért imádkozott, hogy Isten olyan férjet küldjön neki, akivel megoszthatná a vallását, és aki segítene neki felnevelni a kisfiát. „Hívó ember helyett Isten egy ateistát küldött hozzám!”

Torgeir előzőleg egy norvég nő férje volt, és már volt három gyermekük. A házasságuk tönkrement, mivel Torgeir naponta iszalkodott. Reggelente először megivott egy üveg likórt, majd olyan barátokat látogatott, akiknek hasonló szokásaik voltak. S habár istentagadónak nevezte magát, kezdte felfogni, hogy tennie kellene valamit az életével.

Karácsonykor, ahogy a családjában volt szokás, a gyerekekkel feldíszítette a karácsonyfát. Persze egész nap ivott, de az egyik pillanat-

ban észre kapott, éppen annyira, hogy feltegye magának a kérdést, hogy mit is csinál. Tudta, hogy valamin változtatnia kell.

Teljesíteni a perui álmát

Egész életében csodálta a perui inka indiánokat és a kultúrájukat. Az volt az álma, hogy elmenjen, megnézzze az épületmaradványokat, és valami újat is megtanuljon Peruról.

2002-ben lehetősége volt megvalósítani ezt az álomutazást, és még jobban megkedvelte az országot meg az embereket.

Amikor visszatér Norvégiába, egy fiatal perui fiú nevelője lett. A fiú egyszer szeretett volna hazautazni és meglátogatni a nagyapját, így Torgeir és a fiatal védenca elutaztak Peruba, melynél fogva még jobban megszerette ezt az országot.

Miután visszatért Norvégiába, Torgeir elkezdett tanulni spanyolul, mert szeretett volna ismét Peruba utazni. 2003-ban, séta közben, mialatt szemlélte, milyen légkör uralkodik a listáján szereplő városban, éhes lett és elindult egy étterem felé. Ez volt az isteni terv; ez volt Kajetan étterme. Torgeir mosolyogva ismételte a régi mondást: „A férfi szívéhez a legjobb út a gyomrán keresztül vezet”.

Másik városba már nem is ment, ebben a városban maradt, ahol végül Kajetan családjával is megismerkedett, akik adventista hívők voltak. 2003 folyamán, Torgeir háromszor járt Peruban, és az utolsó alkalommal igyekezett elrendezni Kajetan vízumát, hogy elmehesen Norvégiába, és ott feleségül vehesse.

Vissza Norvégiába

Amikor Kajetan először jött Norvégiába, Torgeir felhívta az oslói adventista gyülekezetet, hogy megtudja, hol található, és hogy mikor vannak az istentiszteletek. Úgy vélte jó lenne néhányszor elmenni a feleségével a gyülekezetbe, amíg ő meg nem szokik, meg nem barátkozik, és jól nem érzi magát.

Torgeir azt mondja, hogy az első élménye a gyülekezettel igazán jó volt, Isten pedig észrevétlenül dolgozott a szívében.

„Egyszer, Kajetan észrevette, hogy az ima alatt én is letérdeltem a gyülekezetben”, emlékszik vissza Torgeir. „Én azonban tudom, hogy Isten már korábban elkezdett munkálkodni a szívemben. Öt-hat hó-

nappal a válásom után elhagytam a cigarettát és az alkoholt. Ezt már korábban is megpróbáltam, de most Isten elvette tőlem a cigaretta és az ital utáni sóvárgást. Hiszem tehát, hogy Isten már korábban elkezdett változtatni az életstílusomon, hogy felkészítsen az ő egyháza számára.”

Neki sohasem volt Bibliája, és soha semmi nem érdekelte Istennel kapcsolatban, most azonban egy napot se tud eltölteni, hogy ne tanulmányozna. „Három különböző nyelven olvasom a Szentírást, hogy összevegyem az igehelyeket – néhány norvég, spanyol és angol nyelvű fordításban. Isten megváltoztatott. Korábban nem érdekelt a bibliaolvasás, most azonban nem múlhat el a nap, hogy ne olvassam a Szentírást, és ne hallgassam meg Isten hozzám intézett üzenetét.

Csendes megtérés

Úgy hat hónap elteltével, a lelkipásztor megkérdezte Torgeirt, volna-e kedve tanulmányozni vele a Bibliát, amit ő el is fogadott.

„Néhány hónapig együtt tanulmányoztunk”, emlékezik Torgeir, és nemsokára vártam a következő kérdését, amely ez volt: „Szeretnél-e megkeresztelkedni?” „Felkészülten vártam a 2006. április 1.-i keresztséget a központi gyülekezetben, ahol Tito pásztor keresztelt meg. A feleségem is ismét megkeresztelkedett, velem együtt. Csodálatos nap volt!”

Torgeir vallja, hogy a megtérése szinte észrevétlen volt. Csak hallgatta az igehirdetéseket, tanulmányozta a Szentírást és engedelmeskedett a Szentlélek tanácsainak. Önkéntesen jött el, leült és hallgatta az Igét. Bármikor felkelhetett és elmehetett volna. Senki semmire nem kényszerítette, nem untatta őt senki a gyülekezetbe járással.

„Megtérésem bizonyára a Szentlélek munkájának az eredménye. Fokozatosan megváltoztam, s ennek még én sem voltam tudatában. A megtérésem olyan volt, mint a lassú virágbontás.”

Missziós adatok

- 1874-ben a Review & Herald levelet kapott a norvégiai Reirsennétől, amelyben elmondta, hogy ő és a férje elkezdtek szombatot ünnepelni, és hogy még más érdeklődők is vannak, az adventista egyházi folyóiratnak köszönhetően.

- 1887. július 8-án, a norvégiai Mossban, megszervezték az első európai adventista tábori találkozót.
- A Norvég Unióhoz ma 62 gyülekezet és 4.531 hívő tartozik.

9. szombat / március 4

MEGKÍNOZTÁK, MÉGIS HŰ MARADT

Norvégia

Moalin

Ahogy már korábban is olvastuk, a régi, oslói gyülekezet élő és tevékeny. A hazai norvég hívők mellett a gyülekezet sok külföldi bevándorlót is befogadott a gyülekezeti családba.

Moalin Hailu is egy ilyen személy. Etiópiában éltek, s Moalin sokat szenvedett a hite miatt, ahogy korábban az apja is.

„Édesapám az első európai hívők egyike volt”, magyarázza Moalin. „1940-es, 1950-es években, az adventistákat „szűz Mária elleneseknek” nevezték. Édesapám börtönben is volt, ahol gyakran megkínozták. Isten azonban csodát tett. Amikor az örök megbilincselték a lábát, a lánc darabokra hullott. Fogtak egy másik láncot, de azzal is ugyanez történt.

Apja történetétől felbátorodva, Moalin hasonló körülményekkel találta magát szembe már 16 éves korában. Akkoriban (1978-1991), Etiópia szocialista állam lett, a szovjet kormányzási stílus pedig az ateizmust támogatta.

Moalin elmesélte milyen kihívásokkal kellett szembenéznie. „Mindenkinek ki kellett mondani a jelmondatot: Isten meghalt!”

„Akkoriban középiskolába jártam, és szombatonként mindenkinek részt kellett vennie a politikai órákon.”

Amikor Moalin és a másik két adventista, akik vele voltak, elutasították, hogy kimondják a jelmondatot és azt, hogy eljárjanak a szombati politikai előadásokra, az osztálytársaik kegyetlenül elverték őket. Utána elfogták és börtönbe zárták őket, ahol marxizmust kellett tanulniuk.

A börtönben

„Azt követelték, hogy káromoljam Istent és tapossam a Bibliát. Azt mondták, hogy a vallás a népek ópiuma, és hogy szombaton is kell dolgozni, mert más keresztények is dolgoznak szombaton a társadalom javára. Azt mondták, hogy mi akadályozzuk a társadalom fejlődését, mert más fiatalokat is tanítunk a mérgező vallásra.”

Mint hajdan az édesapjának, Moalinnak is el kellett szenvednie a börtönben a veréseket és a kínzásokat. „Ütlegeltek a puskavéggel, pofoztak, rugdostak, ez volt a szokásos, de emellett más büntetőprogramjaik is voltak.”

„Ittasan jöttek be, s olyankor kegyetlenek voltak. Megkötöztek, egy ideig lógni hagytak minket, utána elektromos kábelekkel, borszíjjakkal vertek bennünket.”

Amikor napjainkban megkérdezik Moalint, hogy bírta mindezt túlélni, így válaszol: „Nem tudom, kérdezzétek meg Jézust. Én csak imádkoztam.” Moalint az édesapja csak egy év elteltével tudta meglátogatni a börtönben.

„Valóban boldog vagyok, hogy olyan fiam van, aki ki tudott állni Jézus mellett. Most, amikor kiválasztottad, hogy melyik oldalon kívánsz harcolni, ne fordíts háttal. Valószínűleg többé nem látjuk egymást; ha azt hallod, hogy meghaltam, ne sírj, ne terheld magad velem. Én az Úrban fogok meghalni, s egy nap majd ismét együtt leszünk”, mutatott az ujjával az ég felé.

Ezek nem mi vagyunk

Hét év börtönbüntetés után, Moalint és a két adventista társát behívatták a regionális közigazgatási központba, ahol halálra akarták ítélni őket.

„Isten azonban valahogy közbelépett. Megpróbálták elrettenteni minket és mindig azt ismételték, hogy megölnék bennünket, de erre nem került sor.” Később az igazgató azt mondta ezeknek a fiataloknak: „Ezt magatok választottátok, már régen szabadok lehettetek volna. Másfelől értékelem azt, hogy erősen megálltatok a hitetekben. Hét évet szenvedtetek a hitetek miatt.”

„A kitartást Istennek köszönhetjük”, válaszolta Moalin. Erre az ember hozzátette: Szabadok lesztek, mert Etiópia civilizáltabb lett.

Senki sem fog hinni nektek, a prédikálásaitoknak. Csak egy csepp vagytok az óceánban, ezért kiengedünk benneteket!”

„Ez az ön magyarázata”, válaszolta Moalin, „ám ez nem azért történik, mert az emberek civilizáltabbak lettek, vagy azért, mert ön jobban viselkedik velünk, hanem a fentről jövő erő miatt. Istennek terve van velünk; mi másért lennénk a börtönben, ha nem azért az előnyért, hogy hirdessük az evangéliumot ezen a sötét helyen.”

Szolgálatra elhíva

Amikor 23 éves korában kiengedték a börtönből, Moalin visszatért a tanulmányihoz, majd később beiratkozott a kenyai Baraton adventista egyetemre, ahol teológiát tanult, közben ifjúsági és sáfárszolgálati vezető volt.

Moalint időközben meghívták, hogy szolgáljon a Londonban élő adventisták között. Bizonyos ideig Angliában szolgált, majd meghívták Oslóba, az ott élő etiópai adventistákhoz. Jelenleg egy ötven emberből álló csoportnak szolgál, mint önkéntes laikus evangélista, és az idősek otthonában dolgozva tartja el magát.

Miközben bátorítja az etiópai adventistákat, akik az oslói Bétel gyülekezethez tartoznak, Moalin arra vágyik, hogy az örömmel eljusson a Norvégiában élő 3.000 etiópai honfitársához.

„Imádkozzatok értünk, ennek a csoportnak szüksége van az imáitokra. Nekem is szükségem van az imáitokra.”

Érdekességek

- A norvégek 90% lutheránusnak vallja magát.
- 2016 óta, a norvég lakosság 14%-a emigráns, az ő ott született gyerekeiket is beleértve.
- A norvég állami egyetemek a világ minden egyetemi hallgatója számára ingyenesek.

ISTENRE VAN SZÜKSÉGÜK

Horvátország

Maja

Miközben Maja felnőtt ebben a kelet-európai országban, amelyet akkor Jugoszláviának neveztek, sohasem hallott Istenről. De egy nap meghallotta, hogy a nagymama és a dédanyja Jézusról beszélgetnek.

„Csak ember volt”, mondta Maja nagymama.

„Nem! Ő Isten volt!”, válaszolta a dédanyja.

Maja úgy érezte, hogy ez egy fontos vita, ezért nagyon odafigyelt. Később, amikor elgondolkodott a hallottakon, megállapította, hogy a dédanyjának van igaza: Jézus Isten.

Hat évvel később, elkezdett járni a Római katolikus egyházba, mert egyedül ezt az egyházat ismerte. Miután áttanulmányozta az egyház tanításait és a hagyományokat, megkeresztelték őt ebben az egyházban.

A maruševeci (horvátországi) falusi iskolába járva nemsokára kapcsolatba került az adventizmussal, méghozzá néhány adventista osztálytársa révén.

A közeli adventista középiskola tanárai kijártak a falusi iskolába, ahol angol nyelvet adtak elő.

Abban az időben, Maja szülei információkat gyűjtöttek az adventista középiskoláról, méghozzá a falusi tájékoztató gyűléseken, mivel abba az iskolába szerették volna íratni a lányukat. Amikor Maja 14 éves lett, beiratkozott a maruševeci középiskolába. Az iskolában sokakkal összebarátkozott, majd azt is észrevette, hogy itt bizonyos dolgok másként működnek.

„A katolikus egyházban nem olvasták a Bibliát, esetleg csak mise alkalmával, csak bizonyos részeket Pál apostol leveleiből, meg a zsolnárokat. Itt azonban kaptam valakitől egy Bibliát, amit elkezdtem olvasni. És elkezdtem énekelni az együttesben, amely péntek esténként lépett fel a gyülekezetben, a szombatkezdő istentiszteleten. Az együt-

tes tagjaival akkor ismerkedtem meg, amikor elkezdtem járni az is-tentiszteletre. Ekkor tanultam meg, hogyan kell szombatot kezdeni. Ez egy fontos dolog volt a számomra.”

„S miután elolvastam az Ésaías 58,13-t, amely a szombat megszen-teléséről szól, elgondolkodtam azon, mit tanítanak az adventisták a szombatról, s eldöntöttem, hogy megelőlegezem őket a bizalmam-mal, mert azok alapján, amiket láttam és hallottam, az adventisták bibliai igazságokat tanítanak, s ez nagyon fontos.”

Maja komolyan hozzáfogott a Szentírás tanulmányozásához, és a fontos kérdéseknél a hivatkozásokat is fellapozta.

„A zsoltárokból megtanultam, hogyan kell imádkozni. Az Ó Tes-tamentum nagyon lényeges, mert életfontosságú bátorításokat talá-lok bennük. Az evangéliumok és a levelek megtanítanak arra, ho-gyan kell élnem, és hogyan kell más emberekhez viszonyulnom.”

Ő is elkezdte tanulmányozni a szombatiskolai tanulmányt, csatla-kozott egy imacsoporthoz, majd egy idő után kifejezte a vágyát, hogy szeretne adventista lenni.

„A Biblia lett az életem útmutatója, és pont itt, ebben az iskolába jutottam Bibliához.”

Amikor valaki megkérdezi a maruševci adventista iskolával szerzett tapasztalatai felől, Maja felsóhajt és így szól: „Nem tudom kellőképpen kifejezni. Hiszem, hogy Istennek terve volt velem. El-jöttem ebbe az iskolába, s ami a legfontosabb: itt megismerkedtem Jézussal.” De még valakivel megismerkedett ebben az iskolában. Ő Danijel volt, aki most a férje.

Miután lediplomázott a maruševci iskolában, Maja Čakovec vá-rosban járt egyetemre, és tanítónőnek készült. Az egyetem befejezése után meghívták, hogy maradjon Čakovecen, és tanítsa a gyerekeket. Körülbelül ugyanebben az időben, egy másik hívást is kapott, hogy térjen vissza a maruševci adventista iskolába.

„Ezt a maruševci meghívást nagyon fontosnak tartottam. Meg-kértem Istent, hogy adja tudtul az Ő akaratát, és aztán úgy éreztem, hogy éppen erre hívott el.”

Mindez 12 évvel ezelőtt történt, s Maja azóta is ott szolgál. A fér-jével és a két fiával a maruševci iskola területén él, és a diákotthon női részlegéért felelős.

„Mi az oktatás holisztikus megközelítését képviseljük. Szerintem a lelki szint a legfontosabb, és a jellem kialakítását is ösztönözzük, de emellett még a kognitív fejlődést, az egészségügyi megközelítést, valamint a gyakorlati képességek fejlesztését is támogatja. A legfontosabb az egészben az, hogy ezek a fiatalok megismerik Krisztust. Ez olyasmi, ami mindenki számára fontos.”

A kislányoknál, akiknek szolgál, Maja néha a saját ifjúkori életét látja visszatükröződni.

„Szeretetre, megértésre van szükségük. Bátorítani kell őket. Szükségük van Istenre, akivel én is itt találkoztam.”

Ma az iskola maximális teljesítménnyel működik; több mint 230 diákja van, akik közül a legtöbben nem adventisták.

„Nagyobb az érdeklődés, mint a befogadó képességünk. Szükségünk van egy új épületre.”

A főépületben levő tantermek egy részét a fiúk jelenleg hálótéremként használják. Ebben a negyedévben a tizenharmadik szombati adományaink egy részével egy új fiúinternátus felépítését támogatjuk, amellyel bővül a befogadóképességünk, úgyhogy a főépület helyiségeit kizárólag tanteremként fogjuk használni.

„Ez az iskola az egyházunióink legnagyobb missziós projektuma. Imádkoztatok értünk. Szinte minden évben jelentkeznek egyetemi hallgatók, akik nem adventista családból jönnek. Fel kell készülnünk, hogy szolgálhassunk nekik, hogy életünkkel, tanításunkkal és minden mással, bizonyosságot tehessünk nekik. Ők itt a Bibliát is tanulmányozzák, és sokan, még a 23. életévük betöltése előtt elhatározzák, hogy megkeresztelkednek.

ISTENT AZ ELSŐ HELYRE

Horvátország

Naum

Naum még 7 éves se volt, amikor már harcolnia kellett a hitéért. Akkoriban Jugoszláviában szombatonként is kellett iskolába járni. S habár még nagyon fiatal volt, Naum eldöntötte, hogy szombatonként nem fog iskolába menni. Az iskolaév kezdetén, az első két, kihagyott szombat után, szembe kellett néznie az őt kihallgató biztossággal.

Mindenkit kiengedtek a tanteremből, csak Naumnak kellett bent maradnia. A hét éves kisfiú bátran szembenézett az iskola igazgatójával, a két tanárral és a két rendőrrel, akik közül az egyik állambiztonsági kerületi rendőrfőnök volt.

„Miért nem jársz szombaton iskolába?“, kérdezték az emberek.

„Mert Istennek szolgálok“, mondta bátran Naum. „Az Ő törvényének a negyedik parancsolata szerint nekem akkor nem az iskolában kell mennem. Ezért nem járok szombatonként az iskolába“, válaszolta.

„Akkor kidobunk az iskolából, és nem lesz alkalmad tanulni“, mondták neki az emberek.

Naum ismét bátran válaszolt: „Én akkor is gyülekezetben leszek, mert Isten az első az életemben“.

„És mit szoktatok csinálni a gyülekezetben?“, faggatták őt az emberek.

„Olvaszuk a Bibliát, énekelünk, imádkozunk.“

„Énekelj el nekünk valamit,“ utasították.

Naum elénekelt egy himnuszt, utána elmondott egy egyszerű imát, hálát adva az Úrnak ezért a lehetőségért, az egészségért, a hatóságokért, és hogy Isten akarata szerint, legyen minden szabályos és igazságos.

Miután befejezte, az egyik ember megkérdezte: „Az apukád mondta neked, hogy szombaton ne járdál iskolába?“

„Nem”, válaszolta Naum őszintén.

Ha akkor igennel válaszolt volna, édesapja azonnal börtönbe került volna. De mivel az édesapja tudta, hogy Naumot majd egyszer úgyszólván faggatni kezdik, soha nem mondta neki, hogy szombaton ne menjen az iskolába.

A kihallgató bizottság még egy kicsit ott ült, majd váratlanul azt mondták neki, hogy értesíteni fogják, vajon az iskolában maradhat-e, vagy ki lesz dobva.

Naum hazasietett, hogy elmesélje a szüleinek. „A szüleimet nem lepte meg a dolog. Tudták, hogy milyen döntést fogok hozni”, emlékszik vissza Naum.

A bizottságtól azonban soha nem érkezett semmilyen értesítés, Naum pedig tovább járt az iskolába, a szombatokat kivéve.

Az általános iskola után nem folytathatta a tanulmányait, mivel erősen kitarzott amellett, hogy szombaton nem fog iskolába járni. A 15 éves volt, amikor az apjával elkezdett dolgozni a gazdaságban.

Istennek azonban más tervei voltak Naummal. Még jól emlékszik azokra a pillanatokra, amikor kiderült, hogy Jugoszláviában engedélyezni fogják az adventista középiskola és egyetem megalapítását.

„Eljött a gyülekezetünkbe egy testvér az egyházuniótól, aki közölte velünk, hogy megnyitják az adventista középiskolát és egyetemet. Nagyon örültünk.”

A maruševeci iskola 1969-ben kezdett működni, 45 diákkal. „Kész csoda volt egy ilyen iskolával rendelkezni”, emlékszik vissza Naum.

„Mi kísérleti nemzedék voltunk. Az iskola személyzete Ellen Whitenak a neveléssel kapcsolatos tanácsait igyekezett átültetni a gyakorlatba, s amire megtanítottak minket, az tényleg nagyon jó volt.”

Mivel az iskola nem volt akkreditált, a diákoknak a tanév végén az állam által meghatározott 17 tantárgyból vizsgáznuk kellett.

„Ez nehéz tapasztalat volt, de a negyedik középiskolai osztály végén, jobb eredményt értünk el, mint minden más állami iskola diákjai.

A diplomázás után, Naum a zágrábi egyetemre iratkozott, ahol francia és latin nyelvet hallgatott. Amikor befejezte a tanulmányait,

két állásajánlatot kapott - az egyiket a kommunista hatóságoktól, aki emellett még magas politikai tisztséget is felajánlottak neki, többszörös kedvezményekkel; a másik lehetőség a maruševeci iskola által felkínált tanári állás volt.

A hivatalos hatósági tisztviselőkkel folytatott beszélgetésében így szólt: „Önök tudják, hogy én adventista hívő vagyok, és hogy minden szombaton imaházban vagyok. Miért kínálják hát nekem ezt az állást?”

„Azért, mert a politikában becsületes emberekre van szükségünk, és ritka a becsületes ember. Nekünk elvhű emberek kellene!”

„Köszönöm, de én már elköteleztem magam, és elfogadtam a meghívást, hogy tanár legyek a maruševeci iskolában”, válaszolta Naum.

És Naum sok éven keresztül hűségesen szolgált a maruševeci diákoknak, nem csak francia és latin nyelvre tanítva meg őket, hanem az örök értékekről szóló igazságra is.

„Isten és az üdvösség – e két dologra kívántam először is megtanítani a diákjaimat. Utána jön a tudás és az életkötelezettségek elfogadása – azaz komolyan venni az életet. Az élet nem játék, mi komoly időkben élünk.”

Napjainkban, amikor sok diák és egyetemista nem adventista családból jön, sőt ateista világszemléletet képvisel, Naum elismeri, hogy az iskola és az egyetem egy nagyon fontos missziós terület.

„Ezért nem szabad feladnunk az iskolát, hanem fejlesztenünk kell. Itt kiváló lehetőségeink vannak arra, hogy bizonyosságot tegyünk az igazságról. Ugyan milyen esély van még arra, hogy egy helyre összegyűjtsenek kétszáz nem adventista személyt, aki nem ismeri Istent, hogy minden este, minden szombaton, minden nap Istenről tanuljon?!”

Köszönjük, hogy adományaitokkal támogatjátok a Keresztény Adventista Egyház Misszióját, Maruševecen.

Érdekességek

- A horvát egyházterület a Jadran Unió része, amelyet 1925-ben alapítottak.
- Horvátországban 84 gyülekezet van 2.796 hívővel.
- Az adventista egyetemet először 1931-ben alapították meg Belgrádban (Szerbia). Később Maruševecre költöztették.

MISSZIÓS DVD

2015-től a Keresztény Adventista Egyház Missziós osztálya bemutatja a missziós DVD-t.

A DVD-n szombatiskolai jelentések vannak a világ minden tájáról. A régihez hasonlóan az új DVD is tartalmaz videós bemutatót a negyedévre vonatkozólag, mégpedig:

- a szóban forgó divíziókból,
- a missziós kihívásokról, kérdésekről és a korábbi projektekről,
- a tizenharmadik szombati adományokkal megvalósítható projektekről.

Emellett a DVD-n vannak még rövid missziós történetek, amelyeket felhasználhattok az istentiszteleten, vagy a szombatiskolai osztályaitokban.

POTREBNA POMOĆ www.MISSIonSPoTLIgHT.org

www.MISSIonSPoTLIgHT.org www.MISSIonSPoTLIgHT.org

Dublinban több száz ember kedvezően reagált az adventi üzenetre, azonban az egyetlen adventista gyülekezet nem elég ahhoz, hogy mindenkit fogadjon és megfelelően elhelyezzen.

A Norvégiában 1879-ben elsőként megalapított gyülekezet fiatalokat és időseket, helyi hívőket és a bevándorlókat egy élő közösségbe egyesített. Most itt az ideje, hogy kibővítsük.

A maruševeci adventista iskola már negyven éve működik, most azonban szükség van a felújítására.

A lengyelországi ReményTV, 2012 óta, angol nyelvű műsorokat fordít. Most egészségügyi és bibliai témájú, szakszerű, helyi jellegű műsorokat szeretnének.

Köszönjük, hogy a tizenharmadik szombati adományaitokkal nagylelkűen támogatni fogjátok ezeket a projekteket.

További történeteket és érdekességeket találtok, ha felkeresitek a megbízható weboldalt:

WWW.AdventistMission.Org

A TIZENHARMADIK SZOMBATI MŰSOR / MÁRCIUS 25

Bevezető ének	álasszatok egy alkalomhoz illő, közös éneket
Köszöntés	A szombatiskola vezetőjétől
Ima	
A program	„Emlékeztetés a tapasztalatokra”
Adakozás	
Záró ének	
(Keressetek egy közkedvelt missziós éneket.)	
Záró ima	

Megjegyzés a szombatiskola vezetőihez: Megkérünk benneteket, hogy válasszatok egy közkedvelt éneket, hogy intézzetek egy imát Istenhez, hogy bevezetésként köszöntsetek a jelenlevőket, majd adjátok elő az alábbi programot. Gyűjtsétek be a misszió adományt, és imában Isten áldást kérjétek rá. Emlékeztessétek a résztvevőket, hogy ha nem tudták előkészíteni az adományaikat, akkor az interneten keresztül, a biztonságos és megbízható weboldalon adakozhatnak: www.adventistmission.org/give

Köszönjük!

* * *

Részvevők: 2 felolvasó

Kellékek: Írország, Norvégia, Lengyelország és Horvátország zászlaja.

[Megjegyzés: a szereplőknek nem kell a szöveget betéve tudniuk, de kellőn kell ismerniük az anyagot.]

* * *

Első felolvasó: Ebben a negyedévben csodálatos történeteket hallottunk arról, hogyan munkálkodik Isten a Transz-Európai Divízióban.

Második felolvasó: Ehhez a divízióhoz a következő országok tartoznak: Albánia, Bosznia és Hercegovina, Horvátország, Dánia, Észtország, Finnország, Görögország, Grönland, Magyarország, Izland, Írország, Lettország, Litvánia, Montenegró, Hollandia, Norvégia, Lengyelország, Szerbia, Szlovénia, Svédország, Macedónia,

Egyesült Királyság (Nagy-Britannia), az Åland (ejtsd: [ólánd]) szigetek és Észak-Ciprus.

Első felolvasó: Ebben a negyedévben négy országból hallottunk tapasztalatokat, ahova a mai, tizenharmadik szombati adományainkat irányítjuk: Írország, Lengyelország, Norvégia és Horvátország.

Második felolvasó: Most röviden átismételjük a történeteket, és a felmerülő szükségleteket, hogy támogathassuk ezeket a TED-hoz tartozó országokat.

Első felolvasó: Az Észak-Írországi Dublinban megismerkedtünk Tildával, aki évekig küzdött az iszákossággal és a csödbement kapcsolatokkal, vagyis akinek az édesanyja éveken át imádkozott érte. Isten válaszolt édesanyja imáira, és Tilda ma a dublini Cuisle egészségügyi hatásközpontban dolgozva tesz bizonyosságot olyan embereknek, akik hasonló helyzetben vannak, mint amilyenben ő volt.

Második felolvasó: Írországban megismerkedtünk még Tatjanával – a moldáviai származású fiatalasszonnyal, aki hosszú, nehéz utat tett meg Írorszáig, ahol menekültstátuszt kapott. Furcsa módon Tatjana megismerkedett egy adventista házaspárral, akitől minden kérdésére választ kapott a Bibliából. Napjainkban Tatjana és a három gyermeke nagyon boldog, hogy az adventista család tagja lehet.

Első felolvasó: Az ugyancsak írországi Elizabethnek és a férjének, Marchenak a története arra emlékeztet bennünket, hogy Isten különféle eszközöket használ fel arra, hogy megszólítson embereket. Marche esetében ez egy közlekedési baleset volt. Elizabethnél viszont, a férje szüleinél tapasztalt elfogadás – a missziós bibliaprogramok és tanulmányozások mellett – járult hozzá ahhoz, hogy megtérjen.

Második felolvasó: Dublinban az adventista egyház csak egyetlen épülettel rendelkezik. Az adventi üzenet iránt egyre nagyobb érdeklődést tanúsító emberek, az anyagyülekezetből kiindulva már három gyülekezetet alapítottak. Ezek a csoportok iskolai tantermeket, szállodai helyiségeket és más gyülekezési helyeket bérelnek.

Első felolvasó: A mi tizenharmadik szombati adományaink támogatásával Dublinban új imaház épül, ahol az újabb tagok számára is lesz elég hely.

Második felolvasó: A második történetből megtudjuk, hogyan használt fel Isten egy sétát egy írországi város parkjában, arra, hogy

három lengyel nőt összehozzon. Ez az esemény a Biblia tanulmányozásához, reménységhez és keresztséghez vezetett.

Első elbeszélő: Biztosan emlékeztek még a lengyelországi „tökéletes” szocialista mintavárosban, Nowa Hutában lejátszódó történetre, és hogyan tevékenykedett Isten, hogy elérje az embereket az adventista egészségügyi evangéliumhirdetés és a ReményTV segítségével.

Második elbeszélő: A következő történetben megismerkedtünk Mariannal, a vak lengyel férfival, aki úgy találta meg a keresett igazságot, hogy a felesége felvett az utcán egy szórólapot, amely biblia-tanulmányozásra invitált. Marian ma szombatiskolai vezetőként tevékenykedik, és a Remény TV-ben a szombatiskolai programot reklámozza.

Első elbeszélő: A Remény TV Lengyelországban már jó ideje egy nagyon szűk helyen tevékenykedik a varsói egyházunió épületében. Valóban szükségük van egy igazi stúdióra, amelyben helyi jellegű, lengyel nyelvű műsorokat készíthetnek és sugározhatnak, hogy minél több nézőt elérjenek, ne csak Lengyelországban, hanem a világ más országaiban is, ahol lengyelek élnek.

Második elbeszélő: Norvégia csodálatosan szép fővárosában, Oslóban, a Bétel adventista gyülekezetben jártunk, amely a városközpontban található. Ebben a régi épületben egykor szanatórium, iskola, nyomda és gyülekezet is volt.

Első elbeszélő: Napjainkban a legnagyobb norvég gyülekezet még mindig ugyanebben az épületben gyülekezik, ám a helyi közösségből és a bevándorlók közül egyre jobban beáramló emberek miatt egyre jobban növekszik.

Elbeszélő: Moalin egy etiópiai bevándorló Norvégiában. Tizenhat éves korában Moalint börtönbe zárták és kínozták a hite miatt. Ma Norvégiában él és a Bétel gyülekezet egyik vénje.

Első elbeszélő: A tizenharmadik szombati adományaink egy részével az 1879-ben megalapított pincei nyomdahelyiséget fogják felújítani. Egyre több a hívő, és szükség van helyiségekre a szombatiskolához, szemináriumokhoz, ifjúsági összejövetelekhez és barátkozásokhoz.

Második elbeszélő: A volt Jugoszláviában a gyerekeknek szombaton is iskolába kellett menniük. Ezzel azonban nem mindenki

egyezett. Naum, aki elsős diák volt, az állam és az iskola képviselői előtt állva védte meg azt a döntését, hogy szombaton nem fog iskolába menni. Istent akkor is, ma is az első helyre tette az életében.

Első elbeszélő: Később, 1969-ben, a maruševecen az újonnan megnyílt adventista iskola első nemzedékéhez tartozott.

Második elbeszélő: Az egyetem elvégzése után, Naum visszament Maruševecre, ahol sok diáknak volt a mentora. Napjainkban, amikor sok diák nem adventista, vagy éppen ateista családból jön ide, Naum szerint Maruševec még nagyobb missziós terület, mint amilyen valaha volt.

Első elbeszélő: Véleménye szerint ily módon csodálatosan bizonyosságot tehetünk e helyen az isteni igazságról. „Ugyan milyen esély van még arra, hogy egy helyre összegyűjtsenek kétszáz nem adventista személyt, aki nem ismeri Istent, hogy minden este, minden szombaton, minden nap Istenről tanuljon?!”

Második elbeszélő: A maruševeci iskolában jelenleg több tanteremre és hálószobára van szükség. A tizenharmadik szombati adományok egy részével egy fiúinternátus felépítését fogjuk támogatni, amellyel nem csak javítunk az elhelyezési lehetőségeken, hanem olyan tantermeket is fel tudunk majd szabadítani, amelyeket eddig hálótermeknek használtak.

Első elbeszélő: Köszönjük, hogy elhozzátok és átadjátok nagylelkű adományaitokat és ezeknek a sürgős horvátországi, norvégiai, lengyel és ír gondoknak a megoldásával sok ember életébe pozitív változásokat visztek.

[Adománygyűjtés megfelelő, hangszeres zene mellett.]

További terveink

A következő negyedévben a Nyugat – Közép-afrikai Divízióval ismerkedünk meg. Konkrét projektjeink a következők:

- egy többcélú ifjúsági központ a nigériai Babkok egyetemen.
- egy adventista iskola felépítése, a Nyugat – Közép-afrikai Divízióhoz tartozó Gabonban.

ADATFORRÁSOK

A Transz-Európai (TED) divízióhoz tartozó Horvátország, Lengyelország, Írország és Norvégia kulturális örökségeiről és más jellegzetességeiről tájékozódhattok még a helyi könyvtárban, az utazási irodákban vagy az adott ország nagykövetségének honlapján. Illetve: írjátok be az internetes keresőprogramba a kiválasztott ország nevét.

Hasznosak lehetnek a következő weboldalak:

Írország:

www.nationsonline.org/oneworld/ireland.htm

www.eupedia.com/ireland/trivia.shtml

[www.escapehere.com/destination/11-cool-facts-you-didnt-knowabout-dublin-ireland /](http://www.escapehere.com/destination/11-cool-facts-you-didnt-knowabout-dublin-ireland/)

Lengyelország:

go-poland.pl/10-things-you-should-know-about-poland

www.poland.travel/en/about-poland

www.slavorum.org/25-facts-about-poland-that-you-didnt-know/

Norvégia:www.

visitnorway.com/about/

<http://fjordtravel.no/about/norway/>

www.studyinnorway.no/Living-in-Norway/About-Norway

Horvátország:

www.visitnorway.com/about/

<http://fjordtravel.no/about/norway/>

www.studyinnorway.no/Living-in-Norway/About-Norway

Látogassatok még el a következő honlapokra:

Trans-European Division: ted.adventist.org

Adriatic Union Conference: <http://adventisti.hr>

Norwegian Union Conference: www.adventist.no

Polish Union Conference: www.advent.pl

British Union Conference: adventist.org.uk

Irish Mission: <http://adventist.ie/home>

Adriatic Union College: <http://atvu.org>

Hope Channel Poland: www.hopetv.org/watch/poland/

Az Adventista Missió DVD-je ingyenesen jár ehhez a folyóirathoz, és benne megtaláljátok a negyedévi történeteket, valamint az Adventista Missió egyéb tevékenységeiről is beszámolunk. Ezt a DVD-t még az adventista egyház hazai honlapján is letölthetitek. Címünk: www.subotnaskola.org vagy a www.AdventistMission.org/dvd.

Missziós folyóirat már a Facebook szociális hálózaton is

Olvassátok, kommentározzátok, osszátok meg a történeteinket a www.facebook.com/mission-quarterlies Facebook-oldalon.

Célmegvalósító eszközök

Összpontosítsatok a Világmisszióra és növeljétek heti missziós adományaitokat. Kérjétek meg a szombatiskola bizottságát, tűzzön ki elétek egy célt, mennyit szeretnétek összegyűjteni. (Legyen kicsit több mint az elmúlt negyedévben, osszátok el az elmúlt negyedév missziós adományait 14 részre: 12 rendszeres szombati missziós adomány és két rész tizenharmadik adományra.)

Mutassátok meg a hívőknek a negyedévi cél elérésének heti grafikonját. Emlékeztessétek a hívőket, hogy a mű a heti szombatiskolai missziós adományoktól függ.

A tizenkettedik szombaton tegyétek közzé a negyedév missziós adományairól szóló jelentést. Bátorítsátok a hívőket, hogy a tizenharmadik szombaton adakozzanak kétszer vagy háromszor annyit, mint az átlagos missziós adományba szoktak. A szombatiskola után számoljátok át és tegyétek közzé, mennyi gyűlt össze. Ez a gyors tájékoztatás bátorítani fogja a hívőket, hogy további igyekezetet fektessenek a missziós munka támogatásába.

Transz-Európai Divízió statisztikai adatai

Uniók	Gyül.	Csop.	Tagok	Népesség
Jadran	103	15	3,763	9,171,000
Balti	89	10	6,218	6,200,000
Brit	265	46	35,728	69,973,000
Dán	45	1	2,459	5,781,000
Finn	62	7	4,854	5,463,000
Magyar	104	19	4,631	9,835,000
Holland	56	18	5,691	16,942,000
Norvég	62	2	4,531	5,194,000
Lengyel	117	31	5,800	38,478,000
DKEU	210	8	7,803	15,241,000
Svéd	33	4	2,805	9,805,000
Ész.-Ciprus	2	0	90	854,000
Görög	11	9	437	11,521,000
Izland	6	1	479	331,000
Össz.:	1,165	171	85,289	204,789,000

A statisztikai adatok a KAE GK-nak a 2015-ös jelentése alapján készültek.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2016
Istentiszteleti használatra